

Ze sborových akcí

Ne	9. 11.	9:30	bohoslužby Ester Čašková
Po	10. 11.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	11. 11.	14:30	setkání starších věkem
Čt	13. 11.	19:00	schůze staršovstva
Ne	16. 11.	9:30	bohoslužby, Pavel Filipi
Út	18. 11.	14:30	setkání starších věkem
Čt	20. 11.	18:00	setkání s hostem (T. Halík)
Ne	23. 11.	9:30	bohoslužby Ester Čašková
Út	25. 11.	14:30	setkání starších věkem
Ne	30. 11.	9:30	1. neděle adventní, bohoslužby s VP, káže Paul Oestreicher
Ne	30. 11.	11:00 – 16:00	adventní trh

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Janské Lázně 2009

Termín sborové zimní rekreace v Janských Lázních je zamluven na 14.3.-20.3.2009. Příhláška vyjde v příštím čísle, ale už teď si můžete rezervovat tento březnový týden pro každoroční sborové společenství v Sola Fide.

Hrozen *vinohradského evangelického sboru* vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešíkar, Jana Šarounová a Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX} 2\epsilon$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Obsah

Deset spravedlivých prokvasí celé město i těsto	2
Dny Bible	5
Slova, slova, slova II.	6
Rodinná neděle	6
Náboženství v postmoderní společnosti	8
Paul Oestreicher na Vinohradech	10
a další články ...	

Deset spravedlivých prokvasí celé město i těsto

Kázání bratra faráře Davida Balcara z Jindřichova Hradce na Vinohradech
22.6.2008

Čtení: Gn18,16–33
Text: Mt 13,33

Sestry a bratři,

je cosi až neuvěřitelného na příběhu zničení Sodomy, které se Abraham snaží ze všech sil odvrátit. Předně je to onen vztah mimořádné důvěry – Abrahama k Bohu, ale i Boha k Abrahamovi – tento vztah je základem celého děje.

Hned zpočátku čteme, že Hospodinu je trapné, hloupé neříct Abrahamovi o tom, co se chystá udělat – zničit Sodomu. Zdá se mu nevhodné to zatajit. To je velká důvěra, když se Bůh rozhodne člověku zjevit něco ze svých plánů. Většinou to bývá naopak, že by člověk chtěl do Božích plánů neoprávněně nakouknout. Tento výjimečně blízký vztah je předpokladem i toho, že Abraham může s Bohem diskutovat, naléhat na něj a přít se s ním.

Co se stalo? Křik ze Sodomy nutí Hospodina k inspekci. Křik není dobré znamení. Zřejmě se ten křik týká nespravedlnosti, někdo je utlačován, nemůže se dovolat práva, a tak křičí. Někdo je v nouzi a křičí o pomoc. Křik je signálem, že něco není v pořádku.

Bůh to říká Abrahamovi. A Abraham by mohl pokývat hlavou a říci ano, to je opravdu hrůza, na to se nedá koukat. No Sodoma, Gomora! Vždyť právě na pozadí nespravedlnosti Sodomy a nezumu Lota, který se v ní usadil, by mohla krásně vyniknout jeho spravedlnost. Však víme, jak nám to zalichotí, když vynikneme – být ve srovnání s nějakým pod-

průměrem.

Ale Abraham to neudělá, on nepřítaká Bohu, ale odporuje. A začne se za Sodomu vehementně přimlouvav.

Snaží se Boha přesvědčit, aby slevil, a tlačí ho docela promyšleně a ostře: Přece bys nevyhladil spravedlivého se svévolníkem. No Bože, to bys přece neudělal, vždyť jsi spravedlivý. A docílí slibu, že pokud tam bude 50 slušných lidí, město nezanikne. Pak však fikaně říká: Možná, že bude 5 lidí chybět? A teď to otočí – kvůli pěti bys zahladil celé město? Tak troufalý je ve své přimlůvě Abraham. Vynadat Pánu Bohu, to umí kdekdo, ale tady jde o něco jiného. Abraham s Bohem žije, a tak to jejich vztah unese. Navíc neprosí za sebe, ale za bližního Lota. Zřetelná je nejen Abrahamova aktivita a naléhavost, ale i jeho pokora. („Dovoluji si k Panovníkovi mluvit, ač jsem prach a popel.“)

Moc přimlůvy je velká. Přimlouvav se je služba druhým a kdo ví, jestli právě my nežijeme a nedaří se nám dobře proto, že se za nás někdo přimlouvá.

Jako správný (první) žid to usmlouval až na 10 spravedlivých. Pokud se najdou, bude zachráněno celé město. To je velmi důležité – Bůh neuplatní princip kolektivní viny. Ten všichni známe – jeden za všechny, všichni za jednoho. Tak to bývá – jeden něco provedl a odnesou to všichni. Ve třídě jeden rozbil okno – všichni budou po škole, na vojně jeden udělal průšvih

mají britské jaderné zbraně započítávat k silám USA nebo ne; hnutí usilovalo o to, aby se pro zpřehlednění situace Británie a Francie vzdaly svých jaderných zbraní úplně).

Oestreicher se vymyká škatulkám, do kterých jsme zvyklí třídít skutečnost kolem sebe. Vynáší mu to obdiv i nepřítelství. Ačkoliv je židovského původu, ve svých veřejných vystoupeních a článcích (nejčastěji v levicovém Guardianu) hodnotí politiku státu Izrael vůči Palestincům velmi kriticky. Ačkoliv jeho rodina musela uprchnout z nacistického Německa a úkryt nalezla na britském Novém Zélandě, Oestreicher odsuzuje kobercové bombardování Drážďan jako akt msty, kterou Britové a Američané provedli koncem války na civilním obyvatelstvu, bez

zjevného strategického důvodu. S Oestreicherem lze nesouhlasit – a je to povzbudivá zkušenost, protože partnerům naslouchá a své názory nevnucuje. Ve své snaze nalézt konkrétní výraz pro dospělé následování Krista v dnešním světě si ale s podivnou neústupností stále vede svou.

V současné době působí jako studentský farář University of Sussex v přímořském Brightonu. V červenci 2008 mu canterburský arcibiskup Rowan Williams udělil „lambethský čestný doktorát“, který je oceněním jeho „ekumenické oddanosti míru, usmíření a lidským právům, zejména v době studené války.“ Je vzácné, že ho uslyšíme z vinohradské katedry.

Petr Sláma

Požehnání

Jestliže ses dnes probudil plný síly a bez bolesti,
jsi požehnanější než mnozí jiní.

Jestliže jsi nezažil nebezpečí války, osamělost vězení a hlad,
jsi na tom líp než 500 milionů lidí na tomto světě.

Když můžeš chodit do kostela a vyznávat svou víru, aniž tě někdo pronásleduje,
jsi na tom líp než 3 miliony lidí na této planetě.

Jestliže jsou uspokojeny tvoje základní životní potřeby,
jsi bohatší než 75% všech ostatních lidí.

Máš-li nějaké úspory,
patříš k 10% bohatých z celého lidstva.

Jestliže jsi viděl společně stárnout své rodiče,
jsi neobvyklý případ.

Máš-li úsměv na tváři a jsi-li za všechno vděčný,
jsi požehnaný člověk, protože většina lidí by to mohla dělat, ale nedělá.

Jestliže můžeš někoho držet za ruku, obejmout ho nebo mu jen poklepat na rameno,
raduj se, protože se nikdy nebudeš cítit sám.

A jestliže čteš toto poselství,
jsi požehnanější než 2 miliardy lidí, kteří neumějí číst.

Přeložila eč

Paul Oestreicher na Vinohradech

Pozvání na bohoslužby 30.11.2008

Jméno Paula Oestreichera mě provází od raného dětství. Znělo mi vždy cizokrajně drnčivě, když rodiče vzpomínali, že to nebo ono zařídil nebo řekl Oestreicher. V šedesátých letech prý býval při návštěvách Prahy k vidění v odrbané zelené bundě a v brigadýrce, on pacifista a účastník konferencí KMK. Rodičům v roce 1968 zařídil pobyt v Anglii. On to byl, kdo jim ráno 21. srpna tukal na dveře pokojíku skotského protestantského kláštera Iona s neveselou zprávou o sovětské invazi. Později z KMK vycouval, výslovně podpořil Chartu 77 a jezdit do Čech přestalo být jednoduché. S rodiči se počátkem 80. let jednou setkal v Drážďanech; hmotnou stopou setkání byly u nás doma džíny, které poslal pro děti.

Paul Oestreicher se narodil v německém Meiningen. Když mu bylo 7 let a v Německu byl již 5 let u moci Hitler, stihla ještě rodina židovského lékaře emigrovat na Nový Zéland. Paul tam vystudoval germanistiku a politologii. Roční postgraduál u německého teologa Helmuta Gollwitzerera v roce 1955

vedl k rozhodnutí studovat teologii. Ordinován anglikánským knězem byl v roce 1960. Tehdy definitivně přesouvá své působení do Anglie. Pro svůj zájem o politiku, díky své zkušenosti s různými kulturami a s osudem emigranta pojmá svou službu teologa hodně – gollwitzerovsky – široce. Rok po ordinaci se stává ředitelem náboženského vysílání BBC, později byl pověřencem Britské rady církví pro východní Evropu a v 80. letech vedoucím zahraniční kanceláře této instituce. Od poloviny 80. let byl kanovníkem katedrály v Coventry a ředitelem tamního Mezinárodního centra smíření. Kromě toho, že byl anglikánským hodnotářem, byl Oestreicher od 80. let také členem společnosti přátel (quakerů).

Ve městě Coventry, těžce bombardovaném Němci za 2.světové války, pěstují vzpomínku na hrůzy války. Ne proto, aby si udržovali pocit ublížení. Spíše jako varování, že válka, která se jednou rozhoří, boří a zabíjí bez ohledu na právo a spravedlnost. Coventry udržuje partnerství s dvěma obcemi, pro něž válka znamenala zkázu: s německými Drážďanami a s našimi Lidicemi. Oestreicherova listopadová návštěva v Čechách vede právě do Lidic, kde se na pozvání Jaromíra Dusa účastní jubilea střediska Oáza.

Paul Oestreicher se ale angažoval také mimo církev. Koncem 70. let vedl britskou sekci Amnesty International, od roku 1986 byl viceprezidentem britského hnutí Campaign for Nuclear Disarmament (které se v době studené války a polemik o tom, zda se při hledání nukleární rovnováhy mezi Amerikou a Ruskem

– nikdo z útvaru nebude mít vycházky. Protože patříš ke skupině, která byla ve většině zlá, odneseš to taky. To je princip kolektivní viny, který se stále dostává ke slovu. Po válce – každý Němec je vrah a fašista. Po komunistickém puči – každý sedlák je zloduch, jsi živnostník – jsi nepřítel lidu. A dnes – jsi muslim, můžeš za teroristické útoky. Všichni důchodci jsou mrzutí, každý mladý je nezodpovědný atd. Takhle po hromadách, pytlích – podle dresu či rodného jazyka jednáme s druhými my lidé. Jeden z toho města byl divnej, tam žijou divný lidi. A tak je potěšující slyšet, že Hospodin je spravedlivý, že zná každého člověka osobně a tak také posuzuje jeho život – individuálně.

Ale tady se objevuje ještě něco víc – jiný kolektivní princip. Princip kolektivní viny převrácený naruby. Totiž princip kolektivní milosti. Stačí deset spravedlivých, a město bude zachráněno. Několik desítek dobrých, a užitek z toho mají všichni. Deset je nadějí pro celek (mimochodem na toto místo se odvolává předpis, že se musí sejít 10 mužů, aby se mohla v synagoze konat bohoslužba). Níž to nejde. Ale takhle viditelná menšina je nadějí, dává šanci na nový začátek.

V reálném životě platí, že když naliju sklenku špíny do sudu s vínem, je to celé špína, a když naliju sklenku vína do sudu špíny, je to taky zase celé špína. Bůh to však vidí jinak – stačí hrstka spravedlivých a město má nadějí. Asi nemůže být sám, jeden nebo dva, ale hlouček deseti, a svět má nadějí, sůl, světlo, může být zachráněn. Těch deset může nakazit celé město svou spravedlností.

A tady jsem u druhého dnešního textu. U podobenství o kvasu. Tady Ježíš řeší podobnou otázku. Má něco tak malého jako 10 lidí v městě šanci ovlivnit

celek? Těch deset, to je kvas, který může prokvasit celé těsto i město.

Ale zastavme tu. Kvas se jako něco pozitivního do Galileje moc nehodí. Co je kvašené, je pro žida podezřelé, nečisté, zakázané, patří mezi záporné příklady (začíná to zákazem přinést kvas z Egypta.) Zní to, asi jako kdybychom dnes řekli, že Boží království se šíří jako AIDS, nebo že s královstvím Božím je to tak, jako když havaruje tanker s ropou a 100 litrů ropy zamoří 100 000 litrů vody. Nebo že království Boží je jako počítačový virus, který jeden muž skryje do příloh k e-mailům, až všechny operační systémy promění.

To klíčové, o co tu jde, je vnitřní síla kvasu, schopnost rozšířit se a přetvořit, ovlivnit okolí. Kvas těstem hýbe. Ropa ve vodě, virus v počítači, 10 spravedlivých v Sodomě. To je naděje. Kvas je malý. Sice malý začátek, ale velký dosah.

Tři měrice mouky, to je chleba tak pro 100 lidí – ke komu mluvily starověké míry, tuší, že se chystá hostina.

A ještě jeden důraz. Ta žena kvas skryje.

Tolik o kvasu. Kdo jím však je, kdo je moukou, kdo tím má být a proč?

Kvas by mohli být učedníci (resp. zástupy, které Ježíše poslouchají), tak jako těch 10 v Sodomě, tak jako my. Učedníci mají své poslání a mají působit v prostředí, ve kterém žijí – jsou ukryti v mouce. A nemusí být nešťastní, že je jich málo. Jejich práce není marná, mohou ovlivnit velké množství a čekat velké výsledky.

Kvas by také mohlo být slovo, zvěstování a my máme být v roli tří měric mouky. Slovo o Bohu a jeho vládě je do nás vloženo a postupem času bude celý náš život prokvašen, proměněn. Cílem je,

aby vše v nás bylo ovlivněno Bohem a jeho slovem, hýbalo to s námi a my duchovně rostli.

A pak ještě jedna možnost. Kvas je slovo boží, slovo o království, my jsme ta žena, která ho vkládá do mouky, do světa.

Snad vám nepodsunu myšlenku, že jsme někdy dost zoufalí z toho, jak zlo ve světě má pronikavou sílu až infekční nakažlivost – když se přijde na nějakou možnost podvodu, zlozvyk, hned se to šíří. Ježíš to ví, a tak vyvažuje ten pohled: existuje také náказа v dobrém smyslu, infekce lásky, solidarity, infekce pravdy, nakažlivost dobra. Chytit od někoho lze i dobré zvyky, nakazit se nadějí. . . .

A přemýšlejme dál. Kvas sám o sobě, bez těsta, žádnou proměnu nevyvolá, žádný proces. A k jídlu taky není. Jeho posláním je, aby byl zadělán do mouky. Pak může ukázat svou sílu a být užitečný. A tak učedníci mají poslání být skryti ve světě a tam roztroušeni prokvašovat. Sami někde stranou svou úlohu neplní. Cílem není uchování kvasu, církve, a také Bible. Slovo evangelia je určeno k tomu, aby se zadělalo do životů, vmísilo do světa a tam pracovalo. Do celého světa – to není výklad církevně výbojný. Nejde o rozšiřování vlivu církve, ale Božího království. Když se mluví o Božím království, nemluvíme o etapě vývoje po konci světa, ale o Božím kralování, o síle vložené Bohem do nynějšího pozemského dění. A jestli prokvasí všechno – to Boží království – tedy Boží vliv, vláda, pohled na svět z hlediska pravdy a lásky, tak ať

tedy prokvasí všelike instituce, soudy a obchody, lidskou práci i hru, náboženství i volný čas, politiku, vědu, umění. Ať to všechno zasáhne, pronikne a promění. A pak instituce budou pro člověka, a ne proti němu, soudy pravdivé, obchod čestný, práce smysluplná, hra férová, náboženství upřímné, volný čas nebude nudný, politika bude pro lidi, věda odpovědná, umění nebude kýčovitě. To jen tak domýšlím, že někde a někdy ten kvas Božího království, Božího slova je už vidět.

Ano, abych nezapomněl. Ať už jde o prokvašení našich životů nebo celého světa, nemusíme mít obavy. Ono to pracuje samo. My ten kvas ani nevyrobíme, ani to neurychlíme. Síla je vložená Bohem. Nemusíme se bát, nemusím mu křičovitě pomáhat, můžeme se spolehnout, že je silné dost. Na nás je jen ho rozševat, zadělávat a ono to poběží samo. Má to cenu, má to sílu. I malá hrstka lidí, třeba jen deseti slušných může nakazit celou Sodomu, město, vesnici, třídu.

Celkově celé podobenství podporuje myšlenku – proč by se Boží království a dobro vůbec nemohlo šířit stejně „zlovestnou“ nezadržitelnosti, kterou lidový pesimismus přičítá zlu? Hospodin před Sodomou věřil tomu, že je dobro nakažlivé. Ježíš také. A my?

Sestry a bratři, ono to prokvasí. Hostina bude. A něco prokvasilo i do vašich končin.

Amen.

žeme pozorovat růst „náboženského nacionalismu“ (v afrických zemích, v Íránu, Indii, Srí Lance, střední Asii). V dnešním světě prakticky nenajdeme mezinárodní konflikt, do kterého by nějakým způsobem nebylo vpleteno náboženství. Přitom je nutné přiznat, že svět je nábožensky pluralitní. Otázka náboženství je (aspoň na Západě) věcí svobodné volby. Žádná náboženská skupina nemůže prosadit své univerzalistické nároky, a to vede nejen k toleranci, nýbrž také k fanatismu. Právě ona nejednoznačnost, šíře různých možností, relativita hodnot, které jsou zdůrazňovány jako svoboda jednotlivce, vedou zároveň k tomu, že je obtížné se v tak názorově pestrém světě orientovat. A to budí v mnoha lidech úzkost, která vede k fundamentalistickým sklonům. Lidé chtějí jasně vědět, co je pravda, co je závazné, podle čeho mají žít. Ze strachu a touhy po jednoznačném výkladu světa pak roste i agresivita a terorismus.

Informační společnost se také pomalu mění ve společnost zábavy a i v náboženském životě se stále více prosazují populisté. I velké duchovní osobnosti získávají výraznější společenský vliv jen tehdy, jsou-li představeny v médiích. Média tak nahrazují roli, kterou mělo tradičně náboženství: interpretují svět, nabízejí vlivné symboly, velké příběhy, nastolují témata veřejného zájmu a ovlivňují myšlení i styl života lidí.

T. Halík zastává názor, že nejdůležitější je v tuto chvíli otázka pravdy. Nejsme majitelé pravdy, ale přesto se nemůžeme pravdy vzdát, protože bychom přisvědčili světu, ve kterém mají právo rozhodovat jen ti silnější. Pravda je štítem proti násilí. Jestliže se tento štít nemá proměnit ve smrtonosnou zbraň, musí být v ruce těch, kdo se odříkají násilí. Oddanost pravdě musí doprovázet oddanost nenásilí, jinak se pravda sama stane zdrojem násilí (M.Volf v knize „Obejmout nebo odmítnout“). Podstatným prvkem křesťanského chápání pravdy je její eschatologický charakter – plnost pravdy Boha můžeme poznat až za horizontem tohoto světa. A proto je důležitým úkolem pravdy bránit všem pokusům absolutizovat některý z našich lidských pohledů. Ani víra ani teologie nemůže Pravdu v její eschatologické plnosti strhnout „z nebe na zem“, Spíš by křesťanská teologie a spiritualita měly lidi učit s nadějí a vytrvalostí překonávat pokušení rezignace a skepse i triumfalismu a ideologičnosti.

(Ze sborníku „Náboženství v globální občanské společnosti“, vyd. J.Hanuš, CDK Brno 2008)

Tomáš Halík bude hostem v našem sboru na Vinohradech ve čtvrtek 20. listopadu od 18 hodin! Přijďte a pozvěte své přátele.

ROZHOVORY O BIBLI – NAD BIBLÍ – S BIBLÍ

Pozvání na biblické hodiny

Zející propast času, jež nás dělí od doby, kdy Bible vznikala, všechen vývoj kultury a změny v lidském vnímání skutečnosti kladou otázku, zda její texty nám ještě mohou předat nějaké důležité poselství – a jaké. Budeme se pokoušet hledat na tuto otázku odpověď a budeme se o to pokoušet společným rozhovorem všech účastníků.

Rozhovory povedou prof. ThDr. Pavel Filipi z Evangelické teologické fakulty

Univerzity Karlovy a Mgr. Ester Čašková, evangelická faráčka v Praze 2 – Vinohradech.

Počínaje 1. říjnem se budou konat každou středu od 19 do 20 hodin ve sborové místnosti evangelické církve, Praha 2, Korunní 60, 1.p.

Srdečně vítáni jsou všichni zájemci o porozumění Bibli, ať jsou nebo nejsou členy některé křesťanské církve.

Náboženství v postmoderní společnosti

Pozvání na Večer s hostem

směru je totiž velmi pozoruhodný. Ještě v 60. letech se mělo zato, že společnost spěje k sekularizaci (zsvětštění), teologové se pokoušeli o „civilní interpretaci“, církve narážely na to, že lidé autoritu Boha odmítají a vymaňují se z jejich vlivu. Časem se však ukázalo, že společnost je spíše odcírkevněna než odnáboženštěna, že víra nemizí, jen se stěhuje z veřejného života a vnějších forem institucionálních církví do soukromí jednotlivců. V řadě evropských církví můžeme dodnes sledovat tendenci k „individualizaci víry“: v Boha věřím, ale církev nepotřebuji.

Koncem 20. století však nastal proces přímo opačný: masivní nástup náboženství do veřejného života, zejména do politické sféry: islámská revoluce, vliv evangelikálních skupin na politický život USA, konzervativní politika judiasmu v Izraeli. V celosvětovém měřítku mů-

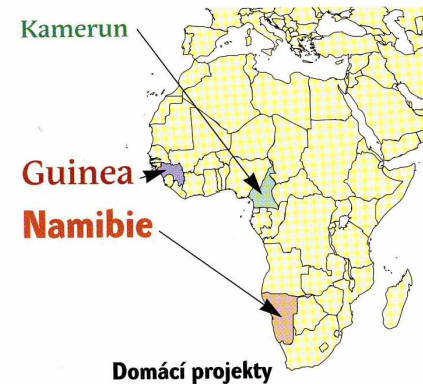
Foto převzato z cs.christiantoday.com

Tomáš Halík patří k teologům a filozofům, kteří se zabývají současnou situací křesťanství v Evropě a problémem náboženství ve světě vůbec. Vývoj v tomto

Dny Bible

K čemu je určena právě probíhající archová sbírka

Víte, kde leží Guinea, Kamerun a Namibie? Já to jen tušila, a tak mě potěšilo, že letos připojila Česká biblická společnost k plakátku o Dnech bible také mapku a několik moc zajímavých informací o těchto zemích, pro které je vyepsána letošní sbírka.

Například v Kamerunu je 60% z 15 milionů obyvatel křesťanů. Ale ještě nemají bibli ve svém rodném jazyce. Kamerunská biblická společnost se také snaží pomáhat sirotkům v dětských domovech, lidem nakaženým AIDS nebo vězíům. Kromě toho jsou tu čísla, která křičí: Kamerun patří mezi největší dodavatele prostitutek ve světě a podle výzkumu z roku 2005 je 40% dívek ve věku 9–18 let obětí sexuálního zneužití. Děvčata z důvodu těhotenství opouští školu, o své dítě se starají ve velké většině samy a peníze na živobytí vydělávají prostitucí.

Guinea je teprve 50 let nezávislou

zemí a je chudá, navzdory tomu, že má velké zásoby diamantů. Je to země převážně muslimská, ale křesťanská církev zde roste a potřeba biblí je ohromující. Zatím ji mají guinejští křesťané jen v angličtině a francouzštině, ale ani těchto výtisků není dostatek. Biblická společnost se rozhodla pro překlad bible do domorodého jazyka. Překladatelé to vůbec nemají jednoduché: telefonovat chodí do vzdáleného informačního centra, fax ani e-mail neexistuje.

Namibie leží téměř na samém jihu Afriky, sousedí s Jihoafrickou republikou a je z 90% křesťanská. Ale v jazyku khoekhoegowab bibli zatím tamější věřící nemají. Biblická společnost vybrala dva muže a jednu ženu, kteří opustili svá dosavadní zaměstnání a zavázali se k práci na překladu bible, který je plánován na 15 let. Při své práci zjišťují, jak i je samotné překládání bible obohacuje.

Česká biblická společnost se každoročně připojuje k této celosvětové sbírce a vyzývá sbory i jednotlivé křesťany, aby pomohli zpřístupnit bibli lidem v různých částech světa. V našem sboru bude sbírka probíhat od konce října do Vánoc, kdy můžete svůj dar zapsat do sběracího archu v kostele nebo ve farní kanceláři, případně si vyžádat složenku. Další zajímavé informace si můžete přečíst ve Zpravodaji České biblické společnosti, který je na faře k zapůjčení nebo si najít stránky www.dumbible.cz.

Ester Čašková

Slova, slova, slova II.

Kostel kamenem a ciergev dřevem ustavená (Hus)

Kostel: tohle slovíčko v Písmu nenačteme, navíc jeho význam není příliš poznamenán časem, takže by se zdálo, jako by do povídání o významu slov církevních ani nepatřilo. Přesto tu najdeme jedno malé české specifikum, které nám poodhalí cesty, jimiž se po zemích českých křesťanství šířilo. O kostele víme, že to je budova, kde se věřící scházejí k veřejným službám Božím. Také víme, že německy se kostel řekne „Kirche“, anglicky „church“, francouzsky (tedy ten římskokatolický) „eglise“. Víme však také, že v těchto jazycích se stejné slovo používá pro církev, ve smyslu církve obecné nebo nějaké křesťanské denominace. Ne tak v češtině dnešních dnů. Původ toho výrazu tkví v době, kdy se po Čechách začínalo křesťanství teprve šířit. První kostely byly pro jistotu před nevolí pohanů stavěny na hradech. Kromě bezpečnosti tu také hrálo roli to, že křesťanství se u nás šířilo jaksi shora a hradu

byly správnými centry, pod které spadalo obvykle 40 – 60 vesnic (farní oblasti zpočátku kopírovaly oblasti státní správy). Sem přicházeli kněží cizozemci, kteří ve své domovině byli zvyklí hradu říkat „castellum“ (to je slovíčko, které má svůj původ v latinském „castrum“, druhy označujícím třeba posádková římská města nebo vojenské tábory), a tak přešlo ono „castellum“ do češtiny. Jen to správné cizozemské vyslovování Čechům nešlo, a tak se stal z „castellum“ kostel. I když se reformace pokoušela ponechat výraz kostel jen církvím nereformovaným (Jednota bratrská stavěla „sbory“; naše církve staví povětšinou sborové domy), zdá se, že tahle snaha nedošla tak úplně naplnění. Řekněte sami – co je špatného na myšlence, že když jdeme do kostela, jdeme do hradu přepevného, kde jsme před všelikým pohanstvem ochránění?

Matěj Cháb

Rodinná neděle

V neděli 19.10. jsme při společných bohoslužbách Děkujčinění za úrodu poděkovali Pánu Bohu i za hojnost věcí, které každodenně potřebujeme k životu. Po bohoslužbách jsme zavzpomínali na společný pobyt dětí a rodičů v Orlovech, který letos vedli manželé Čaškovi. Z fotografií bylo vidět, že program byl velmi pestrý a jeho pečlivá příprava stála celý tým pod vedením Jaromíra Čaška jistě

hodně sil a času. Společný oběd byl také trochu reminiscencí na Orlovy – segedínský guláš vařil Matěj Cháb za vydatné pomoci Jarmily Raisové a Moniky Chábové.

Neděle Děkujčinění je tak nejen příležitostí poděkovat Pánu Bohu, ale také všem, kteří se obětavě starali o hladký průběh pobytu v Orlovech.

jaš

Filip Krupička promítá fotografie z Orlov

Jarmila Raisová a Matěj Cháb před rozdáváním oběda